

007 NINCS IDŐ MEGHALNI

A számok törvénye

HUBER ZOLTÁN

A JUBILEUMI JAMES BOND EGYSZERRE HAJT FEJET A HAGYOMÁNYAI ELŐTT ÉS PRÓBÁL MAXIMÁLISAN MEGFELELNI A KORTÁRS ELVÁRÁSOKNAK. JÓRÉSzt SIKERREL.

Régeen volt ennyire önreflektív címe egy Bond-filmnek, pedig az apokrifokat nem számítva ez már a huszonötödik a sorban. Ian Fleming titkosügynökének hatvannyolc éve nincs ideje meghalni, Bond egyre terebélyesedő mítosza továbbra is élénken izgatja az emberek fantáziáját. Sőt, a 007-es az eltelt évtizedek során hamisítatlan popkulturális ikonná nemesedett, akivel valóságos esemény lett újra és újra találkozni. Gondoljunk csak bele, Sean Connery pont ugyanazon a napon mutatkozott be Bondként az angol mozikban, amikor a Beatles legelső kislemeze megjelent.

A patinás múlt egyúttal persze komoly kihívást jelent az alkotóknak, hisz Bondnak folyamatosan úgy kell megújulnia, hogy az esszenciája is érvényes maradjon. Ez a feladat talán soha nem volt annyira nehéz, mint mostanság, amikor a Bond képviselte ideál finoman szólva toxikusnak számít. Ráadásul az elmúlt években a filmipar is gyökeres átalakuláson megy át, bónusz-

nak pedig beütött egy világméretű pandémia. Plusz az is adott volt, hogy ez a felvonás lesz az idén ötvenhárom éves Daniel Craig búcsúja őfelsége ügynökétől.

A *Nincs idő meghalni* nem véletlenül készült Bond-mércével mérve viszonylag sokáig, rendezőcserével, extra írók bevonásával és a többször eltolt premierrel megspékelve. A végeredményen szerencsére csak helyenként hagyott nyomot mindez. Az eddigi leghosszabb játékidőjű Bond-filmnek inkább az érződik, hogy sok agyalással, nagy odafigyeléssel, számos különféle nézői elvárást szem előtt tartva készült. Nem melleleg pedig oda vezet a karaktert, ahonnan a jövőben számtalan izgalmas irányba tovább léphet.

Az egyik legerőteljesebb változás az elődökhöz képest, hogy az alkotók sokat átvettek a trendteremtő Marvel Stúdió narratív megoldásaiból. A Craig-éra filmjei egyre szorosabban függenek össze egymással, de most először nagyrészt tisztában kell lennünk az előző részek eseményeivel ahhoz, hogy egyáltalán követni tudjuk a történetet. A film első harmada a feszes akciójelenetek ellenére éppen azért érződik döcögősebbnek, mert az íróknak az előző *Spectre* kusza szálait kell kiegyenesíteniük, hogy aztán a fő konfliktusra kanyarodva a Bond-mítosz egy egészen izgalmas továbbgondolására fókuszálhassanak.

Nem véletlenül csendül fel többször is a „We Have All The Time In The World”,

a huszonötödik Bond ugyanis az *Őfelsége titkosszolgálatában* emberibb vonalához tér vissza. A privát boldogság és a szolgálattal járó playboy-élet kínzó ellentmondása visszatérő témája a sorozatnak, de ilyen mélységben soha nem boncolgatták még. Mindez persze elválaszthatatlan attól is, hogy a 007-es klasszikus világa eltűnőben, vagyis a fő kérdés az, nincs-e itt az ideje végleg kihalni e hóstípusnak.

Ezeket a dilemmákat persze csak annyira viszik messzire az alkotók, amennyire a Bond-hagyományok még engednek. A meglepően érzelmes és drámai önvizsgálat mellől természetesen a rázott vodka-martini sem hiányozhat. A kötelező mellékszereplők sorra febukkannak, a riposztok vitriolosak, az egzotikus helyszíneken levezényelt akciók látványosak. Számos régebbi küldetés megidéződik, a kötelező kasszinós kitérő egy ízig-vérig mai Bond-lánnyal önálló epizódként élkelődik a világmentős történet közepébe. Még a sokszor karikírozott távoli szigeten elrejtett főhadiszállás is jól áll a főgonosznak. Az orosz brutalizmus és a japán zen vegyítése miatt még a kis-sé alulírt ellenfél világa is kifejezetten emlékezetes.

Sikerül tehát megidézni a régi glamúrt és kalandot, amit a járvány sanyarú hónapjai után élmény a vásznon látni. A sötét Aston Martin gépfegyverei dübörögnek, a jamaicai tengerpart, a ködös norvég erdő vagy a napsütötte dél-olasz táj nagytotáljai csodálatosak. A gyönyörű fényekben fürdő képek már-már meseszerűek, amit az egyre erősödő drámai szál egészít ki, a meglepő finálé pedig egyenesen a szívünket célozza. A szmokingos ikon a *Skyfall* metrózásánál is közelebb lép hozzánk, Daniel Craig még utoljára valósággal lubickol a szerepben. A huszonötödik Bond nemcsak egy korszak méltó lezárása, de minden korábbi bevetésnél markánsabban tükrözi vissza a korszakot, amelyben született.

007 NINCS IDŐ MEGHALNI (No Time to Die) – amerikai-brit, 2021. Rendezte: **Cary Joji Fukunaga**. Írta: **Neal Purvis**. Kép: **Linus Sandgren**. Zene: **Hans Zimmer**. Szereplők: **Daniel Craig** (James Bond), **Léa Seydoux** (Madeleine), **Rami Malek** (Lyutsifer Safin), **Lashana Lynch** (Nomi), **Ralph Fiennes** (M). Gyártó: **MGM / Universal / Eon**. Forgalmazó: **Fórum Hungary**. Szinkronizált. 163 perc.

